

РЕШЕНИЕ

№ 7821

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 30.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **9689** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на „Първа инвестиционна банка“ АД срещу Решение № ППН-01-314/24.08.2023г. на Комисията за защита на личните данни, с което се обявява жалба от А. Н. Л. за основателна по отношение на жалбоподателя, налага му се имуществена санкция в размер на 5000 лв., за нарушение на чл.24, §1 и 2 от Регламент 2016/679, и се разпорежда да съобрази операциите по обработване на личните данни с разпоредбите на регламента като се въведат подходящи правила и процедури за обработване на личните данни, включващи механизми за достъп до данните от физическите лица, контрол на изпълнението, преглеждане на договорите, сключени преди 25.05.2018г. относно съгласието за обработване на лични данни в съответствие с регламента – в бмес. срок от влизане в сила на решението. Жалбоподателят посочва, че А. Л. е поръчител по договор за кредит, който не е изпълнен. Затова на нея е изпратена покана да заплати задължението. Поради неизпълнение е подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение и е предявен установителен иск по реда на чл. 415, ал.4 от ГПК. По иска е постановено решение на 15.04.2021г., като с молба на процесуалния представител на Л. е направено искане за допълване на решението в частта за разносните с присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал.2 от ЗА. За да се защити срещу това искане, банката е представила справка от НОИ за доходите на Л.. На това основание съдът е отхвърлил искането с определение от 17.06.2021г., тъй като Л. не е материално затруднено лице. Това определение е

потвърдено от съответния окръжен съд, където банката е представила и имотна справка от Агенцията по вписванията за имотите на Л.. Впоследствие определението е отменено от ВКС. Независимо от това с посочените справки банката е поддържала защитната си теза. Неоснователно КЗЛД приема, че липсва съгласие на Л. за обработване на личните ѝ данни от банката чрез изискване на подобни справки, защото такова съгласие е дадено в договора за поръчителство от 10.12.2012г. и в отделна декларация. Банката е изисквала справките, за да защити свой легитимен интерес и в съответствие с указаната от съда доказателствена тежест. Присъждането на разноски е в производство по установяване задължението на Л. по договор за поръчителство, т.е. е в пряка връзка с него. Неправилно КЗЛД приема, че банката е следвало да се снабди със съответните справки въз основа на съдебни удостоверения, тъй като след като съдът ги е приел, значи същите са годни писмени доказателства. Наличието на съгласие от страна на ЗС и необходимостта от защита на легитимен интерес на банката пред съд водят до извод, че личните данни на Л. са обработвани законосъобразно при представяне пред съд на посочените по-горе справки. Поради това се иска отмяна на процесното решение като незаконосъобразно. Алтернативно се иска от съда да намали размера на наложената санкция, тъй като не са изложени мотиви за това как е определена. Предоставянето на лични данни пред съд не е довело до вредни последици, още повече, че става въпрос за единичен случай. Иска се отмяна на решението и в частта относно направените разпореждания, тъй като подходящи правила и процедури за обработване на личните данни в банката са приети и действащи и преди процесното решение. Договорите, сключени след влизане в сила на ОРЗД не могат да се преразглеждат, тъй като регламентът действа занапред. Претендират се разноски. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на заинтересованата страна. Подробни съображения се излагат в писмена защита по съществото на спора.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения развива в писмени бележки по съществото на спора.

Заинтересованата страна - А. Н. Л., редовно уведомена, не се явява и представлява. В становище от 30.11.2023г. чрез адв. В. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски по списък.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорения акт е образувано по сигнал на А. Н. Л., чрез адв. В., от 13.05.2022г. за неправомерно предоставяне на лични данни от „Първа инвестиционна банка“ АД по гр.д. № 1171/2020г. на РС – Велико Търново и по възгр.д. № 581/2021г. на ОС – Велико Търново. В сигнала се твърди, че съдебният спор е касаел договор за поръчителство с банката, като при оспорване на съдебните разноски банката е предоставила лични данни на Л. - имена, ЕГН, за да се направят справки за получаваните от нея доходи и притежаваното имущество без нейно съгласие. Даденото съгласие по договора за поръчителство е само във връзка с конкретния кредит, а не и за други съдебни производства. Към сигнала е приложен отговор от 12.05.2021г. от П. на молба на адв. В. за допълване на решението по гр.д. № 1171/29020г. по описа на РС Велико Търново, в който се твърди, че Л. не е материално затруднено лице и не ѝ се дължи безплатна адвокатска помощ. Към отговора е приложена справка от НОИ за осигурителния доход на ЗС в периода

2005-2020г. и извадка от регистъра на трудовите договори за подадените уведомления пред НОИ за Л.. Приложен е още и отговор от 12.07.2021г. от П. на частна жалба от адв. В. срещу определение от 17.06.2021г. по гр.д. № 1171/2020г. на РС Велико Търново, към който е приложена справка от Агенцията по вписванията за притежаваните от Л. имоти.

КЗЛД е уведомила жалбоподателя за подадения сигнал, като му е предоставила възможност да изрази становище. Т. е получено на 18.07.2022г., като в него настоящият жалбоподателя посочва вече описаната в жалбата фактическа обстановка. Прилага договор за банков кредит от 10.12.2012г. между банката, от една страна, и П. И. и В. Г. – от друга страна, в размер на 6590 евро със срок за погасяване 10 години, т.е. до 10.12.2022г.; декларация без дата от А. Л., с която упълномощава банката да получава от нейно име от НОИ, данъчните органи и всеки друг администратор на лични данни, информацията относно личните данни декларирани от Л. пред банката, като лице, което е или желае да стане страна по правоотношение с банката, при или по повод получаване на кредит от банката, до пълното изпълнение на всички задължения; договор за поръчителство от 10.12.2012г. между банката и А. Н. Л., по силата на който последната се задължава да отговаря за изпълнението на задълженията на П. И. по договора за кредит солидарно за всички последици от неизпълнението. В договора се съдържат имената и ЕГН на ЗС. С чл.15 от този договор поръчителят е упълномощил банката да получава от негово име от НОИ, органа по приходите, съответно публичния изпълнител и всеки друг администратор на лични данни информацията относно лични данни, декларирани от поръчителя пред банката при или по повод сключване на настоящия договор до пълното изпълнение на задълженията по него. В чл.16 от договора поръчителят е дал съгласие банката да обработва получените от нея лични данни както намери за добре за нуждите на банковия контрол; уведомително писмо от 22.11.2018г. до ЗС, че кредитът не е обслужван и към 09.11.2018г. просрочените задължения са в размер на 7 739,60 евро, съдържащо покана поръчителят да погаси пълния размер на просрочените задължения в 7-дневен срок; същото писмо от 24.09.2019г., когато просрочените задължения към 10.09.2019г. са в размер на 9412,96 евро; заявление от банката от 20.12.2019г. до РС - Велико Търново за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист; изпълнителен лист № 2045 от 30.12.2019г. срещу П. И., С. Б. и А. Л. за сумата от 10013,32 евро, ведно със законната лихва върху главницата, договорните лихви и разноските, считано от 20.12.2019г. до окончателното изплащане и сумата от 491,69лв. деловодни разноски; с оглед подадено възражение срещу заповедта за незабавно изпълнение, банката е завела дело за установяване на дължимостта на вземането ѝ, за изхода от което е представила решение № 260035 от 15.04.2021г. по гр.д. № 1171/2020г. по описа на РС Велико Търново, с което е отхвърлен иска на банката срещу А. Н. Л.; молба на адв. В. за изменение на съдебното решение в частта за разноските с присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал.2 от ЗА; определение от 17.06.2021г. по делото, с което искането е отхвърлено като неоснователно, защото Л. не е материално затруднено лице; жалба от адв. В. срещу това определение; определение № 952 от 15.10.2021г. по гр.д. 581/2021г. на ОС Велико Търново, с което определението на първоинстанционния съд е потвърдено.

КЗЛД е уведомила сигналоподателя за представените документи, като в свое становище от 10.10.2022г. адвокатът на ЗС е представил определение № 162 от 28.04.2022г., с което е отменено определение № 952 от 15.10.2021г. по гр.д. 581/2021г.

на ОС Велико Търново и е допълнено решението на РС Велико Търново в частта за разноските. ВКС е приел, че възражението, че Л. не е материално затруднено лице, е следвало да бъде направено в хода на производството по спорния предмет, а не в производството по чл. 248 от ГПК, тъй като претенцията за разноски е акцесорна и свързана с основния предмет на делото.

С протокол № 7 от заседание на КЗЛД от 01.03.2023г. жалбата е приета за допустима. С писмо от 21.03.2023 г. на главния секретар на КЗЛД страните са уведомени за откритото административно производство и насрочването му. В становище от 30.03.2023г. „Първа инвестиционна банка“ АД сочи, че има действащи Вътрешни правила и процедури относно обработване, защита и упражняване на права, свързани с лични данни, като ги прилага.

Въз основа на така събраните данни и данни за приходите и разходите на жалбоподателя за 2021г., жалбата е разгледана в открито заседание, за което е съставен протокол № 21 от 21.06.2023г., в присъствието на четирима членове на КЗЛД по т.6 от дневния ред. Със същия протокол е взето решение жалбата на Л. по отношение на „Първа инвестиционна банка“ АД да се приеме за основателна и на банката да се наложи санкция в размер на 5000 лв., както и да ѝ се разпoredи да съобрази операциите по обработване на личните данни с разпоредбите на Регламент (ЕС)2016/679. Въз основа на този протокол е издадено и процесното решение, в което е прието, че банката е обработила личните данни на Л. без нейно съгласие, защото изразеното такова в договора за поръчителство касае само кредитните взаимоотношения, а не и аргументиране на защитната теза на банката в спора за изменение на съдебно решение в частта за разноските. Освен това изразеното в декларацията упълномощаване е базирано на отменени разпоредби на ЗЗЛД, което води до извод, че след влизане в сила на регламента на 25.05.2018г. банката не е предприела мерки да актуализира вътрешните си правила и политики за защита на данните относно достъпа до тях, целите, за които се използват и обработват. Освен това обработването не е било необходимо и за защита легитимните интереси на банката, защото същата не носи доказателствената тежест да установява, че Л. не е материално затруднено лице. Прието е още, че са нарушени чл. 24, §1 и 2 от регламент 2016/679, защото банката не разполага с подходящи организационни и технически мерки за защита на личните данни. Публикуваните на сайта такива са общи и не създават гаранция за правата на физическите лица. Поради това ответникът приема, че не са налице условията на чл. 6, §1, от Регламент 2016/679 и личните данни на Л. са обработвани незаконно от банката за представяне на доказателства пред съд. Това е основание на банката да се наложи имуществена санкция съгласно чл. 83, §2 от Регламента, като при определяне на размера ѝ като отегчаващи обстоятелства са приети фактите, че нарушението е съществено, но за кратък период, засегнат е един субект, но процедурите в банката не препятстват и друго подобно засягане, налице са други нарушения, установени с решение ППН-01-110 от 19.11.2019г., потвърдено с решение на ВАС по адм. дело № 7392/2021г. Като смекчаващо обстоятелство е отчетено, че засегнати правата на един субект на лични данни и няма настъпили вреди, администраторът е сътрудничил на надзорния орган и не са засегнати лични данни по чл.9 от Регламента. Отделно от това е разпоредено администраторът да въведе подходящи механизми за достъп до данните на физическите лица и контрол; да се прегледат договорите, сключени преди 25.05.2018г., които действат след тази дата, чието съдържание следва да се приведе в съответствие с регламента. Препис от

решението е връчен на жалбоподателя на 28.08.2023г.

По делото е представено решение № ППН-01-110 от 19.11.2019г. на КЗЛД, цитирано в процесното решение, което е оставено в сила с решение № 12844 от 15.12.2021г. на ВАС, V-то отд-е по адм. дело № 7392/2021г. С посоченото решение жалбоподателят е санкциониран за нарушение на чл.6, §1 от Регламент ЕС 2016/679.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок – на 11.09.2023г., от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна по изложените по-долу съображения.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни в законен състав и с мнозинство съгласно чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

Съгласно чл.4, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 април 2016 година „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. В чл. 6, §1, б. „а“-,„е“ от регламента са указани изрично основанията за обработване - само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Първото посочено от административния орган условие е липсата на изрично съгласие на физическото лице, за което данните се отнасят, с това обработване под формата на разкриване чрез представяне пред съд на данни за осигурителни доход и притежаваното имущество от ЗС. „Съгласие на субекта на данните“ съгласно чл.4, §11 от регламента означава всяко свободно изразено, конкретно, информизирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени. В случая това съгласие не е налице. Същото не се съдържа нито в клаузата на чл.15 от договора за

поръчителство, нито в декларация без дата от А. Л. на л. 187. И с двете клаузи лицето упълномощава банката да получава от нейно име от НОИ, данъчните органи и всеки друг администратор на лични данни, информация относно личните данни, декларирани от Л. пред банката, при или по повод сключване на договора за поръчителство до пълното изпълнение на задълженията по него. Видно от договора, Л. е декларирала пред банката име, ЕГН, лична карта, адрес. Липсват доказателства да е декларирала осигурителен доход и притежавано от нея имущество. Следователно тези лични данни, като недекларирани от Л. пред банката, не се обхващат от даденото съгласие и за тях не може да се събира, използва или предава информация при или по повод на договора. Съдът не споделя приетото от КЗЛД, че съгласието е дадено само за изпълнението на задълженията по договора за поръчителство и не обхваща производството по чл. 248 от ГПК за изменение на решение по иска за признаване на това задължение за установено. Напротив, съгласието обхваща и това производство, защото е дадено не само при, но и по повод сключване на договора за поръчителство. Същото е посочено и в определението на ВКС на л. 214-215, където е прието, че претенцията за разноси, макар и акцесорна, съставлява искане, свързано със спорния предмет, а именно за установяване дължимостта на сумата по договора за поръчителство. Доколкото обаче от обхвата му са изключени декларирани от поръчителя данни за осигурителен доход и притежавано имущество, за тях липсва съгласие за обработване въобще. При тези факти съдът приема, че ЗС не е дала съгласието си по чл.6, §.1, б. „а“ от регламента банката да обработва личните й данни за осигурителен доход и притежавано имущество, като ги предоставя на трети лица, вкл. и пред съд.

Не е относимо основанието по чл.6, §.1, б. „б“ от регламента - обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, защото обработването е извършено за оборване на претенция за разноси в съдебно производство.

Не е налице основанието по чл.6, §.1, б. „в“ от регламента - обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора, тъй като събирането на вземания по неиздължени кредити е задължение на банката, но за изпълнението му тя разполага с различни средства, като зависи от нея кое от тях да избере. Същата може да насочи претенцията си към длъжниците, а не към поръчителя, т.е. справките за осигурителен доход и притежавано имущество не са задължително средство за събиране на вземането.

Не е относимо основанието по чл.6, §.1, б. „г“ и „д“ от регламента, тъй като обработването на данните чрез предоставянето им не е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице, нито е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора.

Не е налице основанието по чл.6, §.1, б. „е“ от регламента - обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна. В случая Л. е поръчител по договор за кредит, чието изпълнение е просрочено. Тя се е задължила да отговаря солидарно с длъжниците.

Твърдението за наличие на неизплатен кредит е основание банката да поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 418 от Гражданския процесуален кодекс въз основа на извлечение от счетоводните си книги (чл.60, ал.2 от Закона за кредитните институции). Това искане е удовлетворено, видно от издаден в полза на банката на 30.12.2019г. изпълнителен лист. По възражения срещу него ищецът е и на основание чл.422 във връзка с чл. 415 от ГПК банката е предявила установителен иск срещу Л. за установяване дължимостта на вземането. Съдът с решение от 15.04.2021г. е отхвърлил този иск като предявен след срока по чл. 147, ал.1 от ЗЗД. Решението не е оспорено от жалбоподателя в настоящото производство. Законен (легитимен) е онзи интерес, който като породен и целящ задоволяване на определена човешка потребност, е признат за допустим от правото, т. е. за него са предвидени правни средства за осъществяване (субективни права), а там, където такива изрично не са - те са допустими с оглед на общите принципи на правото. В случая няма спор, че банката има интерес да събере и обработи лични данни на физически лица, свързани с изпълнението по договор за кредит. След като е сезирала съда с иск, който е отхвърлен, за нея като администратор на лични данни този интерес не се е превърнал в легитимен по смисъла на регламента. Това е така, защото съдът, отхвърляйки иска срещу Л., е преценил интересите на банката и предимството им пред нейните. Предаването на данните за осигурителен доход и притежавано имущество е станало на 12.05.2021г. и на 12.07.2021г., към който момент за банката не е бил налице признат от съда легитимен интерес да обработва личните данни на клиента си, включително чрез предаването им пред съд.

С оглед изложеното съдът приема, че „Първа инвестиционна банка“ АД е обработвала личните данни за осигурителен доход и притежавано имущество на А. Н. Л. чрез представянето им пред съд в нарушение на чл.6, §.1, б. „а“ и „е“ от регламента. В този случай изборът на правомощие по чл. 58 от ОРЗД е въпрос на оперативна самостоятелност, като подлежи на съдебен контрол за законосъобразност само относно това дали са спазени пределите на оперативната самостоятелност. Съгласно чл. 169 от АПК при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове. Оперативната самостоятелност е възможност да се избира измежду няколко възможни решения, всяко от които е законосъобразно, но в различна степен целесъобразно. В случая, правилно КЗЛД е избрала ефективна мярка – разпореждане на администратора да съобрази операциите по обработване на данни с разпоредбите на регламента и налагане на административно наказание „имуществена санкция“ съгласно член 83, като е изложила своите мотиви. Същите са съобразени с конкретните данни и съответстват на тежестта на нарушението. Правилно ответникът е съобразил, че приложените от жалбоподателя по делото процедури да обработване, съхранение, защита и упражняване на права, свързани с лични данни, не регламентират конкретно кои лица – служители на банката, при какви условия, какви данни могат да събират и използват. Липсват отговорни

служители, които да разрешават подобни процедури, както и такива, които да осъществяват контрол върху този процес. Предоставеният срок за изпълнение на разпореждането е разумен и достатъчен. Единствено разпореждането за преглеждането на договорите, сключени преди влизане в сила на регламента и действащи към момента, с цел привеждане на съгласието за обработване на личните данни в съответствие с регламента, съдът намира за незаконосъобразно, защото доколкото съгласието е елемент на договор, същото може да се изменя само от двете страни по този договор. Жалбоподателят може само да предложи нова редакция на декларацията за съгласие за обработване на лични данни или на клауза с такова съдържание във вече сключен договор, но неприемането ѝ от страна на съконтрахента не може да се вмени в отговорност на банката такава клауза. Доколкото този ангажимент е част от изпълнението на разпореждането жалбоподателят да съобрази операциите по обработване на личните данни с разпоредбите на регламента, в тази част решението на КЗЛД следва да бъде отменено. По отношение на наложената санкция, административният орган правилно е съобразил като оттегляващи обстоятелство по смисъла на чл. 83, §2 от Регламента това, че в банката няма възпрепятстващи процедури срещу подобно засягане на личните данни и на други лица; не са предприети действия в тази посока до приключване на производството; наличие на други нарушения на основанията за обработване на личните данни - решение № ППН-01-110 от 19.11.2019г. на КЗЛД, влязло в сила; неуведомяване на КЗЛД от страна на администратора за допуснатото нарушение. Същевременно са съобразени и смекчаващите обстоятелства, че нарушението е извършено спрямо едно лице, в кратък период, администраторът сътрудничи с надзорния орган, не са засегнати лични данни по чл.9 от Регламента. Поради това е определена санкция в невисок размер с оглед събраните по делото данни за приходи и разходи за 2021г.

Предвид изложеното процесното решение следва да бъде отменено в частта по т. 3 относно израза „да се прегледат договорите, сключени преди 25 май 2018г. – датата, считано от която се прилага Регламент 2016/679 на основание чл.99, т.2 от с.а., и действащи след тази дата, от гл.т. на съгласието като основание за обработване на лични данни, което следва да съответства на разпоредбите на Регламент 2016/679 /така напр. съображение 32, 42, 43, 50, 65 от преамбюла на Регламента, чл. 6, §1, б.а и чл.7 от Регламента/“, а жалбата срещу него в тази част – уважена като основателна. В останалата част жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора на страните се дължат разноси пропорционално на уважената, респ. отхвърлената част от жалбата, които за жалбоподателя са за внесена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. За ЗС и на основание чл. 143, ал.4 от АПК са за адвокатско възнаграждение от 990лв., платено в брой съгласно договор за правна защита на л.328. Неоснователно е възражението за неговата прекомерност, тъй като същото е близко до минимума, предвиден в чл.8, ал.2, т.10 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното Административен съд София-град, 41 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на „Първа инвестиционна банка“ АД т.3 от Решение № ППН-01-314/24.08.2023г. на Комисията за защита на личните данни в частта относно израза „да се прегледат договорите, сключени преди 25 май 2018г. – датата, считано от която се прилага Регламент 2016/679 на основание чл.99, т.2 от с.а., и действащи след тази дата, от гл.т. на съгласието като основание за обработване на лични данни, което следва да съответства на разпоредбите на Регламент 2016/679 /така напр. съображение 32, 42, 43, 50, 65 от преамбюла на Регламента, чл. 6, §1, б.а и чл.7 от Регламента“.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на „Първа инвестиционна банка“ АД сумата от 35 лева разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част като неоснователна.

ОСЪЖДА „Първа инвестиционна банка“ АД да заплати на А. Н. Л. сумата от 660 лева адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: